

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Pontevedra (Hiszpania) w dniu 13 listopada 2019 r. – D.A.T.A. i in./Ryanair D.A.C.

(Sprawa C-827/19)

(2020/C 45/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Pontevedra

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: D.A.T.A., L.F.A., A.M.A.G., L.F.A., J.G.C., S.C.C., A.C.V., A.A.G., A.C.A., L.C.A., N.P.B. y P.C.A.

Strona pozwana: Ryanair D.A.C.

Pytania prejudycjalne

- 1 Czy wykonywanie przez pracowników w służbie przewoźnika lotniczego prawa do strajku, zwołanego przez związek zawodowy w ramach dążenia do poprawy warunków zatrudnienia – jeżeli nie jest następstwem wcześniejszej decyzji pracodawcy, lecz roszczeń pracowników – może zostać uznane za „nadzwyczajną okoliczność” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾, czy wręcz przeciwnie, za okoliczność nieodłącznie związaną z wykonywaniem działalności przewoźnika lotniczego?
- 2 Czy w okolicznościach takich jak w niniejszym sporze przewoźnik jest zobowiązany do podjęcia wszelkich prawnie dopuszczalnych środków, w tym także wtedy, gdy wykonanie prawa do strajku zostało mu zakomunikowane z wyprzedzeniem, zgodnie z wymogami prawa, takich jak zapewnienie lotów innymi liniami lotniczymi, których strajk nie dotyka?
- 3 Czy dla celów uwzględnienia strajku personelu pokładowego przewoźnika lotniczego jako „nadzwyczajnej okoliczności” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 istotne znaczenie ma sposób, w jaki strajk zostanie odwołany, w szczególności w przypadku, gdy do jego odwołania dochodzi na podstawie wzajemnych ustępstw stron?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social no41 de Madrid (Hiszpania) w dniu 20 listopada 2019 r. – JL/Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

(Sprawa C-841/19)

(2020/C 45/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social nº 41 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JL

Druga strona postępowania: Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 79/7/EWG ⁽¹⁾ i art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie spornemu w postępowaniu głównym uregulowaniu [...] państwa członkowskiego, zgodnie z którym dla ustalenia zakresu odpowiedzialności FOGASA ⁽³⁾ wobec pracownika zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu podstawa jego wynagrodzenia, która została już obniżona ze względu na niepełny wymiar czasu pracy, zostaje przy ustalaniu zakresu odpowiedzialności FOGASA ponownie obniżona na podstawie art. 33 Ley del Estatuto de los Trabajadores (kodeksu pracy), również ze względu na niepełny wymiar czasu pracy, w stosunku do pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy, w zakresie, w jakim uregulowanie to jest szczególnie niekorzystne dla pracownic w porównaniu z pracownikami płci męskiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 1979, L 6, s. 24).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2006, L 204, s. 23).

⁽³⁾ Fundusz gwarantowanych świadczeń pracowniczych

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2019 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-842/19)

(2020/C 45/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels, A. Armenia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków, których wymaga wykonanie wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r. w sprawie C-110/17 Komisja przeciwko Belgii, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;
- Skazanie Królestwa Belgii na zapłatę okresowej kary pieniężnej w wysokości 22 076,55 EUR za dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku w sprawie C-110/17, od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku w sprawie C-110/17, płatnej na konto wskazane przez Komisję;
- Skazanie Królestwa Belgii na zapłatę minimalnej kary ryczałtowej w wysokości 2 029 000 EUR albo, w przypadku gdy kwota wspomnianej minimalnej kary ryczałtowej zostanie przekroczona, dziennego ryczałtu w wysokości 4 905,90 EUR od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-110/17 do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie lub do dnia wykonania wyroku w sprawie C-110/17, cokolwiek nastąpi szybciej, płatnej na konto wskazane przez Komisję;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.